

Селянинътъ на Фіоніѣ

Величіето на душѣтъ не ся намѣрва само въ наричаннѣтъ благородны, но много пѣтя и въ най долнитѣ редове на гражданѣтъ ся намѣрватъ чувства доблественны и великодушіе, както доказва слѣдующій примѣръ.

Въ селото дѣто живѣялъ този селянинъ станѣло пожаръ, за угасяваніето на който ся завтекълъ да помогне и той, но напразно; защото отъ вѣтерѣтъ пожарѣтъ ся прострѣлъ на всякъдѣ и тамъ като былъ, той дошли та му обадили че огньѣтъ прѣпасалъ отъ другѣтъ странѣ и къщата му е въ примѣждіе да ся запали. На това той попыталъ само изгорѣла ли е на комшія му къщата, и като му казали че ся запалила и горѣла и че не трѣба нито митѣ да загуби ако иска да свари да изнесе нѣщо отъ къщата си; “ Но азъ имамъ друго нѣщо по драгоцѣнно да избавя, извикалъ той, горкыйтъ ми съсѣдъ лежи на дрехы болень, и не е въ състояніе да избави себе си,